

FRATII GRIMM

POVEŞTI

Volumul I

În româneşte de Dan Starcu

EDITURA TEDIT FZH
Bucureşti

Cuprins

Băiatul care nu știa ce-i frica	5
Cei doisprezece frați	21
Cei trei pitici din pădure	30
Croitorașul cel viteaz	39
Cenușăreasa	53
Cei șapte corbi	64
Fata fără mâini	68
Cele șase lebede	78
Frumoasa din Pădurea Adormită	86
Albă ca Zăpada	91
Pasărea de aur	106
Cei doi frați	118
Ciocârlia cântătoare și jucăușă	151
Johan cel norocos	161
Îngrijitoarea gâștelor	169
Johan cel credincios	178
Hans și Greta	191
O mie de piei	204
Regele Muntelui de Aur	213

BĂIATUL CARE NU ȘTIA CE-I FRICA

An om avea doi fii. Cel mare era înțelept, dar cel mic era prost și nu înțelegea, nici nu învăța nimic. Lumea, când îl vedea, zicea:

– Ce piatră de moară legată de gâtul tatălui său va fi ăsta!

Atunci când era ceva de făcut, trebuia să facă fratele mai mare. Dar, dacă tatăl lui îi cerea să se ducă să caute ceva seara târziu sau noaptea, iar drumul trecea pe lângă cimitir sau prin alt loc înfiorător, el răspundea:

– Nu, tată, nu mă voi duce, fiindcă mi-e frică!

Sau atunci când, seara, se povestea lucruri de groază, ascultătorii ziceau, uneori:

– Brrr, asta ne înfricoșează rău de tot!

Cel mic însă, stând într-un colț, asculta liniștit povestea și nu înțelegea ce voiau să spună ceilalți. „Dar mie

nu mi-e frică!“, își zicea mezinul. „Ce-o mai fi și aia?“

Într-o zi, tatăl lui îi spuse:

– Ascultă, ai crescut mare și ești destul de voinic. Va trebui să înveți cum să-ți câștigi singur pâinea. Fratele tău se străduiește din răsputeri pentru asta, dar ție nu-ți pasă de nimic!

– Hei, tată, răspunse el, și eu vreau să învăț, ba chiar aş vrea să aflu ce-i aia frică, fiindcă nu înțeleg deloc.

Auzindu-l vorbind astfel, fratele cel mare începu să râdă și își zise: „Dumnezeule, ce prostănc e mezinul! Nu va face nimic toată viața!“ Tatăl lor suspină și îi răspunse:

– Vei învăța tu ce-i aia frica, dar nu aşa îți vei câștiga pâinea!

Puțin mai târziu, preotul veni în vizită în casa lor. Tatăl se plânse de grijile ce-l măcinau și-i povestii că mezinul era cam încet la minte, încât nu știa și nu învăța nimic.

– Ca să vedeți cât îl duce mintea, când l-am întrebat cum își va câștiga pâinea, a zis că vrea să afle ce-i aia frica.

– Dacă e vorba doar de asta, zise preotul, va putea să afle de la mine. Dă-l pe mâna mea, și îl vindec eu de lucrurile astea!

Tatăl fu tare mulțumit, căci se gândi: „Fiul meu va fi instruit.“

Preotul îl luă deci cu el și îl puse să tragă clopotele. După câteva zile, stăpânul lui veni și-l trezi la miezul nopții, poruncindu-i să se ducă să tragă clopotele și să bată toaca.

„Te învăț eu ce e frica, băietet!“ își zise omul și plecă să-și schimbe hainele. Când flăcăul, urcat în clopotniță, vru să apuce frânghia, văzu o siluetă albă pe scară, sus, nu departe de el.

— Cine-i acolo? strigă el.

Dar silueta nu scoase nici un sunet, și nici nu se mișcă din loc.

— Răspunde-mi! strigă băiatul. Dacă nu, pleacă de aici, că n-ai ce face noaptea la biserică.

Însă preotul stătea nemîșcat, încât flăcăul să-l ia drept o stafie. Supărat, băiatul strigă iar:

— Ce faci aici? Dacă ești om cinstit, vorbește! Dacă nu, te arunc jos!

„Nu va face el ceva atât de rău“, se gândi preotul. Nu vorbi nimic și nu se mișcă din loc, de parcă ar fi fost o stâncă.

Băiatul strigă la el a treia oară, dar degeaba. Atunci își făcu vânt și îi dădu brânci jos pe scară, astfel că biețul preot se duse de-a berbeleacul vreo zece trepte și rămase întins într-un colț. După aceea, Tânărul fără frică trase clopotele, se întoarse în odaia lui, se întinse în pat

și adormi liniștit. Nevasta preotului își așteptă bărbatul multă vreme, dar el nu se mai întoarse. În cele din urmă, cuprinsă de frică, se duse la băiat, îl trezi și îl întrebă:

– Nu știi unde e bărbatul meu? S-a urcat înaintea ta în clopotniță.

– Nu, îi răspunse flăcăul, dar era cineva acolo sus, pe scară și, cum nu vroia nici să vorbească, nici să plece, am crezut că-i un răufăcător și i-am dat brânci pe trepte în jos. Duceți-vă și uitați-vă la el. Dacă e preotul, îmi pare tare rău.

Femeia se duse de îndată și își găsi bărbatul într-un colț, gemând de durere, fiindcă își rupsese un picior. Îl ajută să vină în casă și fugi, tipând, la tatăl băiatului.

– Fiul dumitale ne-a adus necaz mare, urla ea. L-a îmbrâncit pe bărbatul meu din capul scărilor și, căzând, și-a rupt un picior. Scapă-ne de nemernicul ăsta!

Speriat, tatăl veni repede acasă la preot și îl certă pe mezin:

– Ticălosule, cel rău te-a îndemnat să faci belelele astea!

– Tată, ascultă-mă, sunt cu totul nevinovat. Preotul stătea acolo, nemișcat, în miez de noapte, ca unul cu gânduri rele. Nu știam cine e și l-am amenințat de trei ori, înainte de a-l îmbrânci.

– Ah, zise părintele lui, nu-mi aduci decât necazuri. Dispari de-aici, să nu te mai văd!

— Bine, tată, aşa voi face. Aşteaptă doar să se lumineze de ziua şi voi pleca să aflu ce e frica. Aşa voi învăta ceva folositor, din care să pot trăi.

— Învaţă ce vrei, îi zise omul, pentru mine nu mai contează. Ia colea cincizeci de scuzi şi du-te cu ei în lumea largă, dar nu spune nimănui de unde vii şi cine e tatăl tău, căci mi-e ruşine cu tine.

— Bine, tată, cum vrei tu.

Când se făcu ziua, flăcăul luă cei cincizeci de scuzi şi porni la drum, zicându-şi: „Ah! De-aş afla ce e aia frica! Dacă mi-ar fi şi mie frică!“

În timp ce tândălea, neştiind încotro s-o apuce, fu ajuns din urmă de un om care-l auzi ce mormăia. Merseră o vreme împreună, apoi omul acela îi zise:

— Iată, acolo este copacul unde şapte pungaşi de-abia au fost spânzuraţi. Stai aici, ascuns, la noapte, şi vei afla ce-i aia frica.

— Dacă ar fi numai asta, răspunse băiatul, n-ar fi mare lucru. Dacă voi afla aşa de repede ce e frica, vei căpăta de la mine cincizeci de scuzi. Vino deci după mine mâine dimineaţă.

Apoi se ascunse, aşteptând să treacă timpul. Cum se făcuse frig, aprinse focul, dar, spre miezul nopții, vântul începu să sufle atât de rece că, în ciuda focului, nu se putea încălzi. Cum vântul îi legăna pe spânzuraţi, lovin-

du-i unul de celălalt, el își zise: „Tu îngheță lângă foc, dar ei, acolo, sus, suferă și mai tare de frig, însă trebuie să suporte.“

Făcându-i-se milă de ticăloși, puse scara pe spânzurătoare și urcă, apoi îi dezlegă pe pungași și îi dădu jos, apoi înteță focul și îi așeză în jurul lui, ca să se poată încălzi. Dar ei nu mișcau deloc, iar flăcările le aprinseră hainele. Atunci le zise:

– Băgați de seamă la foc, altfel vă spânzur din nou!

Dar morții nu-l auzeau, tăceau și lăsau să le ardă zdrențele. Atunci, el se supără și le zise:

– Dacă voi aveți de gând să ardeți, n-am ce să vă fac. Nu pot să ard odată cu voi!

Zicând acestea îi spânzură iarăși de copac, apoi se întoarse lângă foc și se culcă.

A doua zi dimineață, omul veni după el ca să-și ia cei cincizeci de scuzi. Îi spuse:

– Hei, acum știi ce-i aia frica?

– Nu, răspunse el, de unde să știu? Cei atârnăți de ramura copacului n-au deschis gura toată noaptea și au fost aşa de proști că le-au luat foc zdrențele de pe spate.

Omul pricepu atunci că nu avea cum să ia cei cincizeci de scuzi și fugi de acolo, zicându-și: „N-am mai văzut aşa ceva!“

Flăcăul porni și el la drum și începu iar să mormăie:

„Hei, dacă-aș afla ce-i aia frica! Dacă mi-ar fi și mie frică!“

Un căruțaș, care mergea în urma lui, îl auzi și îl întrebă:

– Cine ești tu, băietete?

– Nu știu, îi răspunse el.

– De unde vii? continuă căruțașul.

– Nu știu, răspunse el.

– Cine e tatăl tău?

– Nu pot spune.

– Ce tot mormăi tu acolo?

– Ei, îi zise flăcăul, aș vrea să cunosc fiorul friciei, dar nimeni nu mi-l arată.

– Termină cu prostiile, vorbi căruțașul. Vino cu mine și vei afla ce vrei.

Flăcăul îl urmă. Seara ajunseră la un han unde se hotărâră să petreacă noaptea. Intrând în sală, flăcăul începu să repete în gura mare:

– Ah, dacă mi-ar fi frică! Dacă mi-ar fi și mie frică!

Hangiul izbucni în râs, auzindu-l vorbind astfel, și îi spuse:

– Dacă vrei să ţi se facă frică, n-ai decât să stai aici.

– Ia mai tacî din gură, zise nevastă-sa. Atâtia curioși și-au pierdut viețile pe aici! Ar fi păcat ca ochii lui frumoși să nu mai vadă lumina zilei.

Dar flăcăul spuse:

— Oricât ar fi de greu, aş vrea să aflu ce e frica, fiindcă de-asta am plecat de-acasă.

Şi nu l-a lăsat în pace pe hangiu până ce acesta nu i-a povestit despre ce era vorba. Nu departe de acolo, se găsea un castel vrăjit unde puteai învăta ce e frica, dacă ai fi dormit în el trei nopți la rând. Regele promisese mâna fetei lui celui ce va îndrăzni aşa ceva. Şi fiica regelui era cea mai frumoasă fată de sub soare. Se mai zicea că în castel erau mari comori, păzite de duhuri rele, şi aveau să fie ale celui ce stătea măcar trei nopți, singur, acolo. Mulți îndrăzneți intraseră în sălile acelea, dar nici unul nu mai ieșise. A doua zi, flăcăul se duse să-l caute pe rege. Când fu primit de acesta, flăcăul îi zise:

— Dați-mi voie să stau și eu trei zile în castelul vrăjit.

Regele îl privi și, cum îl plăcu, îi spuse:

— Ai dreptul să-mi ceri trei lucruri neînsuflețite, pe care să le iei cu tine în castel.

— Aş vrea lemn de foc, o roată de olar și un banc de tâmplar cu un cuțit.

Regele porunci să-i fie duse toate acelea în castel, în timpul zilei. Când veni noaptea, flăcăul intră acolo, aprinse focul, puse într-o cameră bancul, apoi își zise: „Ah, dacă mi s-ar face frică! Dar nu cred că voi afla aici ce-i aia frica!“

La miezul nopții, în timp ce se pregătea să ațâte focul

și suflă în el cu nădejde, se auziră niște strigăte dintr-un ungher.

— Miau, miau, ce frig ne e!

— Proștilor, de ce nu veniți aici, să vă încălziti?

După ce spuse asta, două pisici mari, negre, săriră lângă el, aşezându-se de fiecare parte a lui. Mâțele îi aruncau priviri fioroase, iar ochii le străluceau precum focul. După o clipă, cât se încălziră, îi ziseră:

— Vrei să jucăm cărți, prietene?

— De ce nu? răspunse băiatul. Dar ia arătați-mi puțin labele.

Atunci ele își scoaseră ghearele.

— Ia te uită, se minună el, aveți niște unghii tare mari! Așteptați, trebuie mai întâi să vi le tai.

Spunând asta, le luă de ceafă și le puse pe bancul de tâmplărie, apoi le prinse labele în menghină. După asta le zise:

— Acum, că v-am văzut de aproape, mi-a trecut pofta de a mai juca cărți cu voi!

Apoi le omorî și le aruncă în șanțul care încconjura castelul. Dar, după ce le amuțise pe cele două pisici și vră să se așeze lângă foc, din toate ungherele sălii se iviră pisici și câini negri, legați cu lanțuri înroșite în foc. Lighioanele erau atât de multe încât băiatul nu știa unde să se ducă pentru a scăpa de ele. Fiarele, care scoteau

niște urlete înfiorătoare, îi călcau focul în picioare și vroiau să-l stingă.

Băiatul care nu cunoștea frica le privi liniștit o clipă, dar când pricepu că depășiseră orice bun simț, puse mâna pe cuțit și le strigă:

– Apăi las' că am eu grija de voi, lighioane spurcate!

Și se apucă să taie la grămadă. O parte din animale o luară la fugă, altele fură doborâte și aruncate în baltă, pe urma mâtelor. După ce scăpă de ele, băiatul ațâță iar focul și se aşeză să se încălzească. În cele din urmă, toropit de căldură, își simți pleoapele ca de plumb și vrea să se culce. Uitându-se în jur, văzu un pat mare, într-un colț.

– Taman ceea ce-mi trebuie! zise el, apoi se tolăni în patul moale.

Dar de-abia închise ochii că patul începu să meargă, plimbându-l prin tot castelul.

– E foarte bine, zise băiatul, dar aş vrea ceva mai repede dacă se poate!

Atunci, ca și cum ar fi fost tras de șase cai, patul începu să fugă prin sălile castelului și pe scări. Deodată, hop! se răsturnă și căzu peste flăcăul aflat dedesubt. Dar el aruncă de îndată păturile și pernele și ieși de acolo, zicând:

– Să se mai plimbe cu tine cine-i prost!